

V LETU 1970 VSO SREČO

Leto 1970 ponuja z zakritim pogledom neznanca neskončno množico zmot, ki navsezadnje ne morejo biti usodne, kot ni bila še nobena zmota že dolgo časa. Pa vendarle se nam ni bati kakšnih prehudih odstopanj od začrtane poti, ki nas vodi tja, kjer je blaginja, kjer cvetijo buče, kjer pihlja mistral. Tja, tja, naravnost, s polno paro, z uporno besedo v grlu, s stisnjenimi ustnicami, s sklonjeno glavo, počasi ob ograji. Majcen kolešček smo, majhni smo, majhni smo, a sami veliki možje se rojevajo iz nas, iz nas, malo-

številnih, rastejo, iz slovenskih maternic se kopljejo v širi svet, veliki, lepi, mogočni. Oni sučejo volan sveta, veliki smo, blaženi mali veliki, veliki v spoznanju in tragičnosti srca! Ta tragika: majceni kolešček, ki se vrti v pravo stran in s pravo hitrostjo, tudi premiki po osi so natančno preračunani, veliki kompjuterji se trudijo nenehno dolivati nam še moči, razum smo uklenili, srca so nam poslušna.

Leto 1970 pred drumi! Leto slavnih obletnic. Leto velikih besed in dejanj svetovne teže. Leto zapeljevanja in nečistovanja, leto mesa, leto duše, leto kože, tam smo, tu smo, vrati.

zoom

Leto 1970 ponuja možnost vrnitve. Leto 1970 se bo dalo strumno zakoračiti navzrit. Leto 1970 – leto priložnosti! Leto srečnih rok. Leto ponovljene preteklosti.

Leto 1970 – leto šans. Gala. Leto nesrečnosti, v kateri edini se osreči naše srce. Leto 1970 – leto srečnega srca. Leto 1970 – leto počivajočih glav. Leto 1970 – leto potence. Leto luž. Leto brad in gonoreje.

Leto megle. Leto predlanske megle, pred-predlanske megle in tako nazaj. Ja, leto ponovljene preteklosti. Leto večne preteklosti prihaja.

Vso srečo v letu 1970.

SPOROČAMO pri polni zavesti in politični konsolidiranosti, da nas zapuščata odgovorni urednik Aleksander Zorn in urednik kulturne publicistike Marko Slodnjak. Gnana po klicu neprelozljivih fakultetnih zahtev nepreklicno odhajata za nedoločen čas. V naletavajočem snegu ostajajo neizbrisne sledi . . .

ŠTUDENTSKI LIST TRIBUNA

LJUBLJANA, 14. I. 1971

ŠTEVILKA 14 LETNIK XX

TRIBUNA

Člani Izvršnega odbora Skupnosti študentov ljubljanskih visokošolskih zavodov, izvoljeni na skupščini študentov 23. decembra 1970:

AHTIK MIRO	FSPN
BERDEN ANDREJ (podpredsednik)	PF
DOLNIČAR BORIS	FSPN
DROBNIČ MITJA	EF
DOLANC IGOR	VUŠ
DEŽMAN MILENA	PF
MIHEVC MIRO	FF
PAHOR RADIVOJ (podpredsednik)	FF
POGAČAR ROMAN	STR
PERŠIČ JANEZ	FF
SARAČ HUSEIN	FNT
ŠETINC LENART (podpredsednik)	PF
ULE ANDREJ	FNT
VIDMAR IGOR	EF
ZLOBEC JAŠA	FF

Po funkciji:

DULAR UROŠ (Radio Študent)	PF
BUKVIČ MIRO (Sindikat)	FAGG
KONC JOŽE (Tribuna)	FSPN

skupnost študentov v novem letu

I. Vloga in mesto izvršnega organa skupščine SS LVZ naj bi se v novem obdobju dela nekoliko spremenila. IO naj bi postal kolektivno vodstvo skupnosti študentov. Pri takšnem načinu vodenja se nam takoj postavi dve vprašanji:

1. Vprašanje ODGOVORNOSTI. Kolektivna odgovornost IO-ja ni nikaka devalvacija sedanje sistema odgovornosti, ki je bil, milo rečeno; neizdelan (kot je takšen tudi na splošno v naši družbi). Predvsem pa se breme odgovornosti porazdeli med posamezne nosilce (organizatorje, vodje, teoretične akcije). Kolektivna odgovornost predpostavlja drugačen odnos članov IO do dela, predpostavlja odgovornost vsakega posebej in vseh skupaj za konkretno akcijo in na sploh za dejavnost.

2. Vprašanje UČINKOVITOSTI. Vsekakor je potrebno to vprašanje proučevati v zvezi z odgovornostjo, predvsem pa z načinom organiziranja študentske organizacije. Če razpravljamo o učinkovitosti na splošno, moramo ugotoviti, da je le-ta v verjetnem nasprotju z demokratičnostjo. Vodenje na demokratičen način zaradi objektivnih vzrokov (čas, heterogenost mnenj, neadekvatnost odločitve zaradi nestrokovnosti itd.) ni učinkovito. Učinkovitost zahteva enotno strokovno, homogeno, skoncentrirano vodstvo, predvsem pa razvito organizacijo in mehanizem feed backa. V študentski organizaciji klasičnega tipa naš način vodenja prav gotovo ne bi bil učinkovit. V naši situaciji in orientaciji našega študentskega gibanja pa je takšna organiziranost, demokratičnost in neenotnost vodstva edina mogoča. Povsem se upoštevajo objektivno različni interesi študentov in njihovih skupin. Učinkovitost aparata organizacije v smislu državne uprave pa tudi ni potrebna za delovanje študentske organizacije kot njenega okvira (ki pa je komaj zadosti širok) študentskega gibanja.

Takšni relativni neučinkovitosti je vzrok tudi menjavanje individualnih in kolektivnih nosilcev gibanja (organizacije), kar je lastno takšni populaciji kot je študentska (vsaj še za zdaj). V takšnih pogojih delovanja je sam način organiziranja „vrha“ organizacije irelevanten za študentsko gibanje. Potrebno pa je seveda zgraditi učinkovito notranjo razdelitev „vlog“.

II. Pri razmišljanju o bodočem delovanju SS ne smemo prevzeti različnosti situacij in področij dela SS. Če gledamo na delo SS enostransko, samo kot na možnost za spontano akcijo gibanja, prav gotovo ne bomo mogli opravičiti obstoja takšnega vodstva SS, kot ga imamo (relativno dragega, delno forumskega in še vedno političnega). Pristajanje na takšno funkcijo IO kot na njegovo edino funkcijo bi pomenilo v skrajnem primeru najmanj malomarno zanemarjanje drugih še živih oblik dela SS. Vsaj še nakej funkcij vodstva SS lahko evidentiramo:

1. V našem samoupravnem sistemu je nujna (tudi za študente, če hočemo doživeti očitkov in „nerazumevanja“ tudi pri našem „organskem“ zavezniku – delovnemu razredu) telovadba skozi institucije in po njih. In to na fakultetah, šolah, akademijah, na univerzi, po občinah, republiki, družbenopolitičnih organizacijah.

2. Formalna (in včasih tudi dejanska) povezava, koordinacija fakultetnih organizacij pokrajinskih klubov, specializiranih organizacij in drugih formalnih in neformalnih skupin študentov.

3. Informativna vloga (in na ta način usmerjalna, politična, provokativna vloga IO)

4. Koordinacija študentskih prizadevanj za reformo univerze. Analiza dela vodstva SS v obdobju od reorganizacije naprej nam zelo jasno kaže, da so te funkcije ostale temeljne, kljub predpostavki novega načina organiziranja, ki naj bi temeljil na študentskem gibanju, na „originalni“ akciji „študenta“. Toliko lahko tudi ugotovimo neuspeh reorganizacije. Kljub temu pa lahko ugotovimo nekaj trenutkov v tem dveletnem „reformiranem“ delovanju, ki potrjujejo pravilnost orientacije študentske organizacije. In tako vidimo tudi pot iz te relativne neučinkovitosti delovanja SS. Tisti, ki se bojijo, da bi študentsko gibanje (ki se seveda ne da vedno vkalkulirati v standarde organizacije) pomenilo konkurenco in tako nevarnost za IO SS, s to bojaznijo izpričujejo samo nepoznavanje našega načina organiziranja. Še več: gibanje je pogoj, da sploh lahko govorimo o skupnosti študentov!

III. Upam, da mi je uspelo v tem kratkem prikazu povedati, kako težko, neformirano in razdvojeno vlogo ima IO SS v sedanjem trenutku. Najhujše je to, da po enoletni dejavnosti prav gotovo ne bo videti „materialnih“ rezultatov, dokazov uspešnosti dela. Ko bo kritik našel število sestankov, tribun, zborov, skupščin, strani popisane papirja, potovanj, razgovorov, člankov, neformalnih stikov, telefonskih pogovorov – bo vprašal: „Vse to so sredstva, kako pa je s ciljem?“ Ko tako razmišljam, sem skoraj pripravljen verjeti, da se bojujemo za cilje, ki so v megleni prihodnosti. Vprašanje je seveda, če se nam dogaja to slučajno. Ne glede na vpliv družbe na študentsko organizacijo, se da takšna orientacija (k radikalnim in zato dolgoročnim rešitvam) opravičiti z nesposobnostjo permanentne konkretne študentske akcije.

LENART ŠETINC

sestavni del sodobnih naprednih svetovnih teženj, da se prevladajo vse, tudi prefinjene oblike nacionalne in socialne diskriminacije in tudi prefinjene oblike uničevanja nacionalnih manjšin? Čeprav je v tem domu stališče o tem enotno je to vprašanje nujno, ker se tudi v naši javnosti včasih slišijo glasovi, da je „pogrevanje“ vprašanja Slovencev na Koroškem samo plod nekaterih sentimentalnih in anahronističnih nacionalistov.

2. Drugo temeljno vprašanje: kako ocenjujemo usodo slovenske manjšine na avstrijskem Koroškem v zadnjih 50 letih? Ali se je ta manjšina v tem času in zlasti v zadnjih petindvajsetih letih normalno razvijala ali pa se je v kakšnem smislu ožila? Ali glede na dosedanje petdesetletne in petindvajsetletne izkušnje obstaja kakšna realna nevarnost, da ta manjšina kopni in v doglednem času izgine, če se ne ukrene vse, da se to prepreči? Kateri negativni dejavniki vplivajo na usodo manjšine in kako jih odstranjevati?

Se tri konkretna vprašanja, ki so neposredno povezana z omenjenimi temeljnimi:

3. Ali je delovanje organizacije Heimatdienst, ki jasno in dokazano kaže težnjo k sistematski uničitvi slovenske nacionalne manjšine v Avstriji, v skladu z 5. odstavkom 7. člena avstrijske državne pogodbe, ki se glasi: „Prepovedano mora biti delovanje organizacij, katerih namen je odvzeti hrvaškemu ali slovenskemu prebivalstvu njegov svojstveni značaj in manjšinske pravice.“

Kaj bodo organi SR Slovenije in SFRJ ukrenili, da se na temelju te mednarodne pravne obveze republike Avstrije prepreči delovanje organizacije Heimatdienst?

4. Ali je v skladu z duhom in črko avstrijske državne pogodbe, zlasti pa 1. in 5. odstavka 7. člena, uvajanje kategorije „windischer“ v uradne statistike, v ljudsko štetje, v javne publikacije in podobno, saj je jasno in dokazano, da ta kategorija predstavlja sestavni del cepitve slovenskega življa na avstrijskem Koroškem in zato prispeva k njegovemu pomenu, zlasti ker jo je še posebno forsirala organizacija Heimatdienst? Kaj bo glede tega ukrenjeno s strani SR Slovenije in SFRJ pri pristojnih avstrijskih oblasteh?

5. Ponemčevanje slovenskih otrok se začena čisto že v predšolskih ustanovah, v otroških vrtcih in podobno. Ali so organi SR Slovenije in SFRJ kaj ukrenili glede jezika, ki se uporablja v javnih predšolskih ustanovah na dvojezičnem ozemlju, saj imamo po 4. točki 7. člena državne pogodbe tudi pravno osnovo za to?

Prosim za konkreten – ne za pavšalen – odgovor na vsako od teh podvprašanj in vprašanj.

TONE REMC: Tovariš predsednik, tovarišice in tovariši poslanci!

Izvršni svet ugotavlja, v današnjem odgovoru na vprašanje skupine poslancev, da se dogodki ob proslavi 50. obletnice plebiscita na Koroškem dokazali, da so v sosednjih avstrijskih deželah še vedno prisotne tiste sile, ki se niso odrekle programu velikomanskega nacionalizma in ki ta program poskušajo izvajati v politični praksi. Izvršni svet ugotavlja, da so se uradni avstrijski krogi distancirali od šovinističnih izpadov nekaterih krogov in izrazili pripravljenost za hitrejšo urejanje položaja Slovencev na Koroškem ter glede na to dejstvo ocenjuje, da obstajajo pogoji, ki so potrebni za nadaljevanje plodnega in vsestranskega jugoslovansko-avstrijskega sodelovanja ter še posebej sodelovanja SR Slovenije z obmejnimi deželami. Izvršni svet ocenjuje, da je prav vsestransko sodelovanje med državama in še posebej med SR Slovenijo in obmejnimi deželami pot, ki vodi k političnemu porazu in eliminatorju preživelih velikomanskih šovinistov.

Tovarišice in tovariši poslanci! Prepričan sem, da ni mogoče pričakovati vsestranskega sodelovanja in dobrih sosedskih odnosov, o katerih govori tudi odgovor izvršnega sveta, če se ne izpolnjujejo bistvene eksistenčne zahteve Slovencev v Avstriji in če organizacija nacističnega tipa kot je „Heimatdienst“ neovirano nadaljuje sistematično politiko germanizacije.

Zato postavljam izvršnemu svetu naslednje poslansko vprašanje:

1. Kakšne so pravne in diplomatsko-politične možnosti, da Jugoslavija kot sopodpisnica avstrijske državne pogodbe sproži postopek za prepoved dejavnosti „Heimatdienta“, ki je v nasprotju z določili te pogodbe, ustavo republike Avstrije, temeljne listine organizacije Združenih narodov in Deklaracijo OZN o človekovih pravicah ter z normami mednarodnega prava?

Sprašujem, ali je izvršni svet pripravljen v sodelovanju z Državnim sekretariatom za zunanje zadeve in našimi strokovnjaki v kratkem času proučiti ta vprašanja in spodbuditi ustrezne ukrepe na diplomatskem in političnem nivoju.

2. V javnosti so bile izražene mnoge in poudarjene kritike zakasnelega, nepopolnega in premalo političnega poročanja osrednjih sredstev množičnega obveščanja o dogodkih v Avstriji in Italiji.

Kako izvršni svet ocenjuje vzroke, ki so privedli do takšnega načina poročanja?

Na ta vprašanja bo Izvršni svet odgovoril na naslednji seji, sredi januarja.

Studentski list urejajo: Boris Cizej, Milan Dekleva, Kostja Gatnik, Jože Konc (glavni in odgovorni urednik), Andrej Medved, Nernej Novak, Jaša Zlobec. Stalni sodelavci: Marjan Pungartnik, Janez Stergar, Andrej Ule. Fotografija: Tone Stojko. Lektor: Milan Jesih.

TRIBUNA – Izdaja IO SŠ ljubljanskih visokošolskih zavodov – Uredništvo in uprava: Ljubljana, Trg revolucije 1/II – telefon 21-880 – Tekoči račun: 501-8-78-1 – Celoletna naročnina za študente je 15 din, za druge 20 din – Tiska Železniška tiskarna, Ljubljana, Moše Pijade 39 – Rokopisov in fotografij ne vračamo – Poštnina plačana v gotovini.

poslanska vprašanja O USODI SLOVENSKE MANJŠINE

V Republiškem zboru Skupščine SRS so poslanci Marjan Jenko, Ivan Pučnik in Rado Pušenjak postavili vprašanje v zvezi z zadnjimi dogodki na Koroškem in Štajerskem (50. obletnica plebiscita, protislovenski izpadi, provokacije in ekstremistična dejanja). V imenu izvršnega sveta je na poslanska vprašanja odgovoril dr. Ernest Petrič. (Odgovor je bil v celoti objavljen v Delu 29. decembra.) Na istem sestanku zborna sta poslanca Republiškega zbora dr. Vojan Rus in študent Tone Remc postavila nova vprašanja Izvršnemu svetu:

DR. VOJAN RUS:

V zvezi z usodo slovenske manjšine na avstrijskem Koroškem je nujno postaviti še nekatere temeljna in nekatera konkretna vprašanja:

1. Prvo od temeljnih vprašanj: kakšna je principalna politična ocena boja za normalno življenje in razvoj Slovencev na Koroškem? Ali je ta boj

SANCTA SIMPLICITAS

V zapisu „Dobri striček Sam“ v Tribuni št. 8 z dne 10. 12. t. l. izpod peresa J. Zlobca so moja stališča tako skrivenčena, da tega ni mogoče pogoltniti molče, ker bi sicer pristal na zavajanje bravcev.

Verjamem, da zbornična dvorana Univerze (in ne Pravne fakultete) z marmorjem, lestenci in baržunastimi fotelji ni bila določena za ragovor zaradi posebne časti, ki naj jo uživa tema „možnosti znanstveno-tehnološkega sodelovanja Jugoslavije in ZDA“. To tudi ni bilo potrebno referentu v čast. Sodim pa, da ni resno, če se pomen nekega razgovora meri z leseno ali oblazinjeno klopjo, z lestencem ali brljivko.

V zunanjo politiko neke dežele je mogoče vgraditi mnogokaj. Najbolj nedoraslo pa je, če v politiko, posebno še zunanjo, vgrajujemo čustva. Samo realizem v oceni interesov in odnosov med narodi in državami lahko da rezultate v mednarodnem sodelovanju. V vsakem bilateralnem sodelovanju je pač tako, da je treba vzeti partnerje takšne, kakršni so, sicer sodelovanja ni. In najbrž veste, da z vsakomer Jugoslavija tudi ne sodeluje (Španija, Kambodža, Izrael). Prav to tudi mi Jugoslavlani od vseh partnerjev v svetu zahtevamo zase.

ZDA so super sila, neokolonializem je v naravi njihove politike, vodijo vojno v Vietnamu in še kaj.^x Je pa tudi res, da imajo vrhunsko razvito znanost, tehnologijo in organizacijo poslovanja. Imajo potrebo po izvozu kapitala. Diktirajo v mnogočem, smeri in tempo takozvane znanstveno-tehnološke revolucije. Katerim apetitom in za koliko časa so se v ZDA odpovedali, je zagotovo vredno razpravljati. Morda pa so se nekaterim apetitom (do Jugoslavije) v svoji strategiji odrekli po logiki: naj ne imam jaz, samo da nima sosed — je vsaj ocene vredno.

^x S podobno Ameriko smo se pod silo razmer borili skupaj proti fašizmu in nacizmu.

Naša stvar je, da ocenimo naš interes za sodelovanje. Ocenili smo, da imamo interes za vlaganje njihovega kapitala ob pogojih, ki jih določajo naši zakoni; dalje, za nove nosilce in nova področja skupnega znanstveno-tehnološkega (posebej še tehnološkega) raziskovanja.

V razgovoru na Univerzi sem navedel vrsto razlogov za tako oceno. Mislim, da ne tako poenostavljeno kot je to pokazal tov. Zlobec. Naj ponovim samo dva od teh razlogov. Vrhunsko tehnologijo je v razmerah, ki danes vladajo v svetu možno dobiti samo na dva načina:

1. z znanstveno-tehnološkim raziskovanjem in

2. z vlaganjem kapitala tistih, ki tako tehnologijo imajo.

To ni politični pragmatizem. To je temeljna nujnost razvoja vsakega naroda v svetu. To pomeni napor, da se ne pustimo izriniti na periferijo razvoja; pomeni bitko za kvaliteto in čas. V naših družbenih odnosih pomeni to tudi bitko za človeka. Sicer pa se nam lahko zgodi, da bomo zgodovinsko šanso samoupravnega socializma, ki jo imamo, prav zaradi zaostajanja in neučinkovitosti, celo zapravili. Priznam, da se tako hladno sklepanje lahko maliciozno interpretira.

Zagotovo niso in ne morejo biti naš partner samo ZDA. Mnenim pa, da bi bila nedopustna napaka, če bi jih zaradi emocionalnosti izključili. Ni narodov na svetu (celo tistih, ki neposredno vodijo boj z neokolonializmom in drugimi oblikami fizične dominacije imperializma), ki ne iščejo za svoj gospodarski razvoj vrhunskih tehnoloških dosežkov. Seveda, iskati jih morajo tam, kjer pač so. Na tako orientacijo je prisiljena celo druga super sila; in to zaradi nuje in krvavo plačanih izkušenj.

Tovarišu Zlobcu bi zato od srca rad poželel, da se mu ne bi bilo treba lomiti med ideali in grobo realnostjo.

Kar se pa tiče „iluzije o miroljubni koegzistenci“ z ZDA mislim, da sta samo dve izbiri: koegzistenca (seveda ne za vsako ceno) ali pa poziv na nuklearno kataklizmo. In če je tov. Zlobec za ta sedanji kitajski recept, potem naj to naravnost pove.

V zapisu tov. Zlobca tudi stoji, da sem se zavzel za to, „da bi bilo morda dobro pri nas uvesti nekatere metode CIA, t. j. sistem vohunjenja za znanstveniki“. To je groba potvorba, jaz tega nisem rekel.

Ne vem kaj vse počne CIA in me njena aktivnost to pot nič ne zanima.

Rekel sem pa, da ima ameriško zunanje ministrstvo^x (njegov urad za znanost), evindenco, pregled nad tem, kje v svetu in pri čem so angažirane njihove znanstvene institucije in znanstveniki. Rekel sem, da je to potrebno uvesti tudi v naši republiki in zvezni zunanji politiki v sferi znanosti. Za to se bom tudi zavzemal. To pa ima toliko skupnega z vohunjenjem za znanstveniki, kolikor ima republiška ali zvezna statistika z vohunjenjem za gospodarstveniki ali študenti. Če se prav spomnim, sem tudi dejal, da smo sposobni organizirati samozaščito, kjer je to potrebno.

Predpostavljam, da me je tov. Zlobec v omenjenem razgovoru na Univerzi poslušal. Škoda, da ni bil hrabrejši (hrabrost je značilnost mladih) in posegel v dialog, ki je sledil „mojemu monologu“. Marsikaj bi lahko na licu mesta razbistrila, tako da bi namesto citiranega Zapisa in tegale mojega pisanja lahko obravnavala v Tribuni bistvenejše probleme znanstveno-tehnološke revolucije. Najprej bi najbrž ugotovila, da smo še vendarle pretežno obrtniki.

Naj za konec še citiram zapis kairskega lista „Akbar el jom“ o jugoslovanski politiki, objavljen pred dnevi: „Sodelovanje z zapadnimi državami ne pomeni (za Jugoslavijo — op. M. B.) tudi sprejemanja zapadne politike. Na primer, čeprav obstoja sodelovanje Jugoslavije z ZDA, to ne pomeni, da se Jugoslavija strinja z ameriško zunanjo politiko, posebno v zvezi s krizo na Bližnjem vzhodu. Jugoslavija je obsojala izraelsko agresijo na arabske države in obsoja jo ob vsaki priložnosti. Predsednik Tito je ob nedavnem obisku Belgiji in Holandiji to potrdil. „Vojni vdor na Bližnji vzhod in Indokino ponovno in težko obremenjuje mednarodne odnose“. Dodal je, da uporaba sile daje lažno prednost tistim, ki jo uporabljajo, a istočasno vodi svet v nevarne komplikacije.

Stališča Jugoslavije so popolnoma jasna. Zunanja politika se ne menja. Notranja politika daje državljanom popolno pravico svobode in časti, Socialistična ekonomska politika pa daje popolno svobodo akcije, razpolaganja in odpiranja.“

Če lahko ugledni arabski list v položaju, ko je njegova država neposredna žrtev imperialistične agresije, ki so ji botrovale tudi ZDA — razume in razločuje naš položaj, politiko itd. bi bilo pričakovati, da to razume in razločuje tudi mlad slovenski izobraženec.

ing. Marko Bulc

^x Najbrž sem uporabil izraz ameriška diplomacija, pa je na ta način padla tov. Zlobcu v uho — CIA.

NATEČAJ ZA VELIKI HAMERŠUS TRIBUNE

Tribunina zadnja stran je, v spoznanju le male učinkovitosti; in včasihnega streljanja okoli tarče, sklenila odsihmal udarjati naravnost v sredino — kam? — u glavo (točneje po glavi)! Pomagali si bomo s severnoslovensko tepežkarsko navado — HAMERŠUSOM!^x

Bodi torej Tribuni dovoljeno, da s hameršusom potolče, zatolče, zmehča debele, prazne, napihjene in vseh ostalih sort butice — slovenske in zamejske!

Vi — čitatelji dični — predlagajte, ožigosajte, pokazite nam s prstom betice zrele, da po njih zvenel bo naš udar!

Le vkupaj dano najti nam bo prave!

^x hameršus — ni v nobenem slovarju; domača skovanka. Sestavljena iz: hamer (nem. der Hammer, angl. hammer): kladivo in šus (nem. dr. Schuss): udarec, strel.

Udarec na štajerskih veseljah, domena in privilegij višjih (po rasti). Stisne se pest, vzdigne roko in udari pravokotno na teme nasprotnika. Dotični pade, liki kol v zemljo!

Otvorila bosta serijo natečaja naša mila sodruga (poklicna) — tovariša Mitja Gorjup in Jak Koprivc, glavni in odgovorni urednik nam dragega glasila SZDL Slovenije, Delo imenovanega!

Obrazložitev: Dotična tovariša sta nova človeka na krmilu. Sta še v otroški dobi službovanja, zato naj bo kazen preventivna in vzgojna. Bo rekel kdo, zakaj ju pa tepete, še predno sta kaj zagrešila. Bom rekel jaz, saj poznate tisto o Ciganu, ki je zjutraj postrojil svoje otroke in jih vsakega posebej nabunkal. Za vsak slučaj, če bi mu med dnem kaj ušpičili. Zvečer je potolažen legel spat. Tribuna bo tako zavarovana in lahkega spanja, ne bo v skrbeh zaradi težav in težavic (od Dela). Torej —

